

РЕШЕНИЕ

№ 253

гр. София, 10.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Десислава Ал. Алексиева

при участието на секретаря Донка М. Шулева като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело № 20211100509845 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 – чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №9845/2021 г по описа на СГС е образувано по въззивна жалба на С.О. срещу решение №20087709 от 06.04.2021 г постановено по гр.д.№21851/2019 г на СРС , 27 състав, ; допълнено в частта за разносните с определение от 23.06.2021 г по същото дело ; в частта , с която въззивникът е осъден да заплати на основание чл.49 ЗЗД и чл.86 ал.1 ЗЗД на Я.С.Я. ЕГН ***** и Ю.С.И. ЕГН ***** от гр.София /наследници на починалата в течение на делото пред СРС първоначална ищца С. И. И. ЕГН ***** по ½ от сумата от **10 000 лева** обезщетение за неимуществени вреди /болки и страдания / от счупване на долните краища на лакътна и лъчева кост на лява ръка при падане в необезопасена и несигнализирана шахта с пробит капак на 01.07.2015 г на тротоар в гр.София ул.Николай Коперник пред №28-30 ; и по ½ от сумата от **3848,75 лева** лихви за забава върху посоченото обезщетение за периода 01.07.2015 г – 15.04.2019 г ; ведно със законната лихва от 16.04.2019 г до окончателното изплащане на сумата . Решението на СРС се обжалва и в частта за разносните .

Въззивникът излага доводи за недопустимост и неправилност на решението на СРС в обжалваната част . Наследниците на първоначалната ищца не са надлежни ищци , защото процесните права са лични и субективни и не могат да се наследяват , още повече , че С. И. е починала преди делото да е приключило на първа инстанция . СРС не е събрал доказателства , че ищците са приели наследството на С. И. по чл.48 ЗНасл – изрично или с конклюдентни

действия . Механизмът на деликта не е доказан , защото липсва пряк очевиден на инцидента , както и няма данни за вина на лица , на които СО е възложила работа . Самата ищца е заявила , че злополуката е била битова . Не е доказано , че СО отговаря за поддържане на шахтата , а СТЕ са противоречиви . Не следва да се кредитират показанията на св.Д.П. , а епикризата на ищцата е неистински документ . Присъденото обезщетение е прекомерно , защото ищцата е оздравяла бързо и без усложнения . Ищцата е съпричинила инцидента , защото не е внимавала за своята безопасност в светлата част на денонощието

Въззиваемите страни са подали писмен отговор , в който оспорват въззивната жалба . Настоящите ищци са наследници на първоначалната ищца и имат право да продължат делото на основание чл.227 ГПК , като имущественото право за обезщетение за болки и страдания се наследява . С упълномощаване на адвокат и продължаване на делото ищците са приели с конклюдентни действия наследството на майка си С. И. . Механизмът на произшествието е доказан с показанията на прекия очевиден Д.П. , като той се потвърждава от епикризата от 03.07.2015 г и от СМЕ . Разпитан като свидетел д-р В.С. е заявил , че подписът под епикризата е негов . Шахтата е общинска собственост като част от общински път . Присъденото обезщетение не е прекомерно и съответства на претърпените болки и страдания за 4 месеца , напредналата възраст на първоначалната ищца и пр. Не е доказано съпричиняване от първоначалната ищца .

Въззивната жалба е допустима. Решението на СРС е връчено на въззивника на 12.04.2021 г и е обжалвано в срок на 22.04.2021 г.

Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на решението на СРС в посочената част .

След преценка на доводите в жалбата и доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Във връзка с чл.269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и за недопустимост на съдебното решение в обжалваната част . Относно доводите за неправилност съдът /принципно/ е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи , като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т.1 от Тълкувателно решение №1 от 09.12.2013 г по тълк.дело №1/2013 г на ОСГТК на ВКС .

Решението на СРС е валидно и допустимо в обжалваната част .

Правно несъстоятелни са твърденията на въззивника , че не е налице възможност наследниците на починал ищеца да бъдат конституирани като ищци по чл.227 ГПК и да продължат заведено дело за обезщетение за неимуществени вреди . По този въпрос има непротиворечива и константна съдебна практика /стотици решения на ВС и ВКС , едно от тях е цитирано от СРС/ . Въпросът е безспорен и в доктрината и настоящият съд не счита за необходимо да посочва конкретни решения на ВКС , още повече , че въззивникът не е посочил нито едно решение на ВС или ВКС в обратния смисъл . Искът за обезщетението за неимуществени вреди е иск за имуществено право и следователно чл.227 ГПК се прилага на общо основание . Без никакво значение е и дали към момента на смъртта на първоначалния

ищец делото е било приключено или не на първа инстанция – и в двата случая делото е висящо и наследниците подлежат на конституиране ако първоначалният ищец е починал преди приключване на устните състезания в съответната инстанция /такъв е и процесният случай /.

Приемането на наследството е изрично или мълчаливо. Изричното приемане се извършва с писмено изявление до районния съдия по местооокриване на наследството. То се вписва в особена за това книга – чл.49 ал.1 от Закона за наследството. Мълчаливо приемане има, когато наследникът извърши действия, които несъмнено предполагат намерението му да приеме наследството и които той не би имал право да извърши, освен в качеството си на наследник – чл.49 ал.2 ЗН /т.нар.конклюдентни действия/. В случая ищите са приели наследството на С. И. с конклюдентни действия, включително и като са ангажирали адвокат за продължаване на настоящото дело; както и чрез този адвокат изрично заявяват в отговора на въззивната жалба, че са приели наследството.

Решението на СРС е правилно в обжалваната част. За да бъде ангажирана отговорността на възложителя по чл. 49 ЗЗД, е необходимо наличието на следните предпоставки: 1) правоотношение по възлагане на работа, 2) осъществен фактически състав по чл. 45 ЗЗД от физическото лице – пряк изпълнител на работата с необходимите елементи (деяние, вреда – имуществена и/или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина), 3) вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа – чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа, чрез бездействия за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или характера на работата, или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него (арг. ППВС № 9/1966 г.). Във всички случаи на неправомерно увреждане вината се предполага до доказване на противното (чл. 45, ал. 2 ЗЗД), като в тежест на ответника е при оспорване да обори презумпцията, доказвайки по несъмнен начин липсата на вина на делинквента.

В случая безспорно **инцидентът е настъпил на част от общински път** – тротоар на ул.Николай Коперник пред №28-30 в гр.София. Съгласно чл.31 от Закона за пътищата изграждането, ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществяват от общините. Според т.1 от ДР на ЗП път е ивицата от земната повърхност, която е специално пригодена за движение на превозни средства и пешеходци и отговаря на определени технически изисквания. Тротоарът е част от пътя съгласно § 6 т.6 от ДР на ЗДвП, а съгласно нормата на §1,т.1 от ДР от Наредба № 1/17.01.2001 г. за организиране на движението по пътищата, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, общината е стопанин на пътя. Съгласно нормата на чл.167 ал.1, изр.1 от ЗДвП лицата, които стопанисват пътя, го поддържат в изправно състояние, сигнализират незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най - кратък срок. В този смисъл частите от тротоара на мястото на инцидента е следвало да се поддържа от общината и тя следва да носи отговорността за причиняването на вреди от него. Бездействието е на

служителите на СО да изпълнят своите задължения по чл. 167, ал.1 от ЗДвП за поддържане на тротоара като част от пътя - общинска собственост в изправно състояние, е противоправно. В този смисъл са определение №468 от 25.05.2018 г по гр.д.№943/18 г на ВКС , IV ГО и решение №9 от 02.02.2018 г по гр.д.№1144/17 г на ВКС , III ГО .

Не следва друго от това , че първоначалната ищца е попаднала в част от тротоара , която представлява и шахта с пробит капак. **Ответникът не е провел доказване , че шахтата и по-специално нейният капак са собственост на трети лица /електроразпределително дружество , доставчик на телекомуникационни услуги и пр. / , които според ответника имат ограничени вещни права и изключителни задължения да изградят и поддържат шахтата .** Първоначално вещното лице инж.Б. е взел становище , че шахтата е част от електроразпределителната мрежа , но впоследствие в допълнение към заключението си е оттеглил това си становище и е заявил , че въпросът не е технически и не може да установи чия е шахтата . От електроразпределителното дружество твърдели , че шахтата се ползва от „Виваком“ , а под тротоара минават кабели на различни лица .

Дори шахтата да е изградена без разрешение върху общинския тротоар , същата е придобита по приращение от СО и общината трябва да поддържа същата в безопасно състояние . В случая **наличието на небезопасна и несигнализирана шахта с пробит капак на 01.07.2015 г на тротоар и получените травматични увреждания** са резултат от бездействието на длъжностните лица , на които С.О. е възложила изпълнението на очертаните по-горе задължения , а именно поддържане на тротоара в безопасно за пешеходците състояние . Общината като възложител на работата отговаря спрямо увреденото лице на основание чл. 49 ЗЗД.

Първоинстанционният съд подробно е обсъдил показанията на св.Д.П. , който е пряк очевидец на инцидента и е видяла как ищцата се движи и пада на улицата . Доводите , че свидетелят е заинтересован и лъжесвидетелства не са подкрепени с никакви доказателства . Няма данни да се касае за чисто битов инцидент , напр.в дома на първоначалната ищца . Отделно механизмът на получаване на уврежданията описан от св.П. се потвърждава и от СМЕ и наличната медицинска документация . Вещното лице-лекар посочва , че подобни счупвания се получават при падане и рязко опиране на ръката върху земната повърхност . Разпитан като свидетел подписалят епикризата д-р В.С. заявява , че е издал същата . Не е доказано епикризата на стр.6-7 от делото пред СРС да е неистински документ . Отделно по делото е представена и етапна епикриза .

Възражението за съпричиняване е неоснователно и недоказано с каквито и да е доказателства . Доказателствената тежест за установяване на съпричиняване или на друг механизъм на получаване на травмите е на самия ответник , а не на ищците - решение №151 от 12.11.2012 г по т.д.№1140/2011 г на ВКС , II ТО , решение №154 от 31.10.2011 г по т.д. №977/10 г на ВКС , II ТО и много други . Не са ангажирани доказателства , че опасната шахта е била лесно различима и първоначалната ищцата без проблеми /предвид и напредналата ѝ възраст/ е могла да избегне инцидента . Според логиката на ответника същият има право да държи тротоарите в опасен вид /което е и реалното състояние на

тротоарите в София/ , а всяко лице , което получи увреждания ги съпричинява или едва ли не се самоуврежда доброволно , защото не внимава достатъчно . Няма данни ответникът да е обозначил опасната шахта или да е положил други усилия , с което да бъде избегнат процесния инцидент .

Искът за главница е доказан и по размер . Обезщетението за неимуществени вреди не е прекомерно , тъй като се касае за две счупвания на две различни кости и общ възстановителен период до 4 месеца , на лице в напреднала възраст , при което са търпени значителни болки и страдания . Отделно счупването е с разместване и многофрагментно , което е наложило поставяне на гипсова имобилизация , а възстановяването е било по-бавно и трудно и с повече болки и неудобства . В този смисъл са и показанията на св.П..

Твърденията на въззивника за леки и незначителни увреждания на първоначалната ищца са абсолютно неверни .

Искът за главница правилно е уважен в процесния размер . Ответникът дължи **законната лихва върху присъдените обезщетения считано от датата на увреждането** по аргумент от чл.84, ал.3 ЗЗД.

Налага се изводът , че решението на СРС трябва да бъде потвърдено в обжалваната част .

Водим от горното , СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20087709 от 06.04.2021 г постановено по гр.д.№21851/2019 г на СРС , 27 състав, ; допълнено в частта за разноските с определение от 23.06.2021 г по същото дело .

ОСЪЖДА С.О. да заплати адвокат М.Д. Д. ЕГН ***** сумата от 945,46 лева адвокатско възнаграждение по чл.38 ал.2 ЗАдв във вр.чл.38 ал.1 т.2 ЗАдв .

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____